SORIN CERIN

Sorin Cerin

De Ce Plang Ingerii Iubirii?- Poezii Filozofice de Dragoste

SORIN CERIN

DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?

-Poezii filozofice de dragoste

2020

SORIN CERIN
- DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII ?- Poezii filozofice de dragoste -

Manufactured in the United States of America

ISBN: 978-1-67812-592-9

SORIN CERIN
- DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII ?- Poezii filozofice de dragoste -

CUPRINS

1) Abia Atunci

Atunci,
când Ființa,
 va trece-n Neființă,
și Moartea,
 își va primi Zorii Simțămintelor mele,
înveșmântați,
 cu Respirațiile Cuvintelor,
ce m-au purtat pe aripile Poeziei,
din care Sufletul și-a clădit,
 Ferestre de Lumină,
care m-au înălțat cu mult,
deasupra acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții,...

Atunci,
când Steaua Iubirii,
 nu-mi va mai aparține,

și nici măcar Stelele Căzătoare,
ale Viselor de până acum,...

Atunci,
când Inimile Sentimentelor tale,
vor fi pagini uitate,
și vor zace undeva rupte,
pătate de ploile Indiferenței,
mototolite de pașii grei,
ai Zilelor Singurătății,...

Atunci,
cînd trupul Zâmbetului tău,
va fi aruncat pe la colțurile pustii,
ale Neființei,
de unde Nimeni,
nu va veni să îl ridice vreodată,
pentru a-i sufla în el Viață,
nici măcar Non-Sensurile Existenței,...

Atunci,
când Sentimentele vor cădea adânc,
din Inimile Speranțelor,
ce-au ars atât de mult pentru noi,
încât ne-au transformat,
întregul Prezent într-o Cenușă,

care nu ne mai poate spune Nimic,...

Atunci,
când Sufletele Cuvintelor,
pe care nu ni le vom mai adresa vreodată,
vor dispare odată cu noi,
în Întunericul descompus al Obișnuinței,
din care Moartea și-a clădit,
un adevărat regat al Indiferenței,...

Atunci,
când din trupul Cerului unei Priviri,
nu ne vom mai clădi catedrale,
cu Aripi de Vise,
unde Sfinții și Icoanele,
propriei noastre Iubiri,
să poată zbura cu ele,
dincolo de noi înșine,
învingând toate limitele acestei Lumi,...

Atunci,
când din toată imensitatea Universului,
nu vei culege decât Compromisul,
pe care îl vei face,
cu Deșertăciunea acestei Lumi...

Atunci,
când vei observa,
în fiecare Floare de Adevăr,
pe care ți-am dăruit-o vreodată,
doar Absurdul,
și vei decide că merită smulsă,
din țărâna uscată a Iubirii,
care se sfarmă zdarnic,
în pumnii Ridurilor adânci,
ale Nepăsării,...

Atunci,
când nu te vor mai interesa,
nici buchetele de Clipe ofilite,
păstrate în vazele ciobite ale Amintirilor,
ale căror Ochi de Cer au secat,
pentru a nu mai privi în zadar,
Oceanul de Frământări,
ale cărui valuri,
spală tălpile Regretelor,
umezindu-le cu Inimile înlăcrimate,
ale acelorași Stele Căzătoare,
față de care simțeam,
undeva-cândva o Teamă,
că ar putea fi ale noastre,
care nici ea nu mai există,
acum,...

Atunci,
când vei decide,
că totul este zadarnic,
chiar și Adevărul,
care ne-a părăsit,
odată cu roua Zorilor fierbinți,
din Simțămintele,
acum descompuse,
ale unei Nemărginiri,...

Atunci,
când pe fața Lacrimii tale,
nu se va mai prelinge Sufletul meu,
când obrajii Amintirii,
vor fi acoperiți,
de praful Clipelor Uitării,
ce par a fi stins mai demult,
decât Vremea,
Steaua,
care credeai că arde pentru noi,...

Abia,
Atunci,
să știi că am murit.

2) De ce plâng Îngerii Iubirii?

Alerg,
printre snopi de Vise,
tăiați de secera Iluziilor Morții,
și așezați pe fruntea Ridurilor,
care ne-au Despărțit de noi înșine,
înecându-ne în lava incandescentă,
a Remușcării,
din trupul căreia,
ne-am clădit Inimi de Zbucium,
care să ne strivească,
cu bătăile lor necontrolate,
absurde și reci,
Speranțele,
ce mai au curajul să întrebe,
despre noi.

Plouă,

cu Inimile de Piatră ale Amintirilor,
peste Nesfârșitul Singurătății,
pe care trebuie să-l însoțim,
în drumul lui către Moartea,
căreia îi suntem datori,
cu propria Iubire,
care a ruginit,
pe la colțurile Așteptărilor,
tot mai lungi și insuportabile,
ale Fericirii,
ce s-a ofilit în buchetul de Regrete,
pe care ți l-am oferit,
la balul unui Destin,
atât de corupt,
de Iluziile Vieții,
încât nici unul dintre noi,
nu am știut vreodată,
că încă dinainte de a ne naște,
eram îmbălsămați,
de către Suferință,
în Non-Sensurile Existenței,
unui Dumnezeu al Nimănui.

Strig surd,
întrebând,
- De ce plâng Îngerii Iubirii?,
la ferestrele Paradisului?,
deși ar trebui să fie mai fericiți,

decât este Adevărul,
pe care l-am pierdut,
la zarurile roase ale unui Viitor,
care a uitat să ne împartă și nouă,
numerele câștigătoare,
pe care a mizat,
Iubirea,
atunci când,
copilă fiind,
a crezut în zadar,
că întreaga noastră Privire,
îi va aparține pentru totdeauna,
pe Orizonturile Nemărginirii,
pe care îi plăcea adeseori,
să alerge.

Zidim,
pereții Identităților fără adăpost,
cu Clipe tot mai bolnave,
ce par a nu se mai vindeca vreodată,
de răceala Infidelităților Absurdului,
în brațele căruia,
suntem nevoiți,
să ducem pe umerii Neputinței,
Traiul,
atâtor Deșertăciuni,
tot mai grele și lipsite de Sens,
căutând zadarnic Calea,

spre a ne reîntâlni,
pe zebra Binelui și a Răului,
Moartea salvatoare,
alături de care ne-am intersectat,
pentru prima oară,
cu Primăvara luminoasă,
a mugurilor de Sentimente,
ale căror Frunze,
par a fi căzut,
mai demult decât Vremea,
de pe ramurile,
acum uscate,
din care Suferința,
ne-a clădit,
Cavourile de Cuvinte,
alăturându-ne,
ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat,
covoarelor multicolore,
atât de putrede,
în profunzimea lor,
ale unui Cotidian,
unde fiecare am devenit,
același Nimeni,
care trece nepăsător,
pe lângă celălalt.

Credință,
ești tot ce mi-ai mai rămas,

de la Pleoapele Eternității,
pe care am ținut-o de mâna Speranței,
implorând-o să nu te lase,
din brațele Adevărului ei Absolut,
pe valurile căruia mi-aș fi dorit,
aât de mult,
să navigăm împreună,
traversând Lumile Existențelor,
pe Inima de Jar,
a Iubirii,
a cărei epavă,
zace acum stinsă,
ascunsă,
și scufundată,
în adâncurile reci și indiferente,
al unui Întuneric al Uitării,
de unde nici unul,
nu mai reușim să o găsim,
pentru a o reaprinde.
vreodată.

Promit,
să nu mai întreb niciodată,
de ce plâng,
Îngerii Iubirii,
fără de noi?,
poate fiindcă și-au pierdut,
Paradisul,

și rătăcesc,
printre rădăcinile putrede,
ale Așteptărilor,
tot mai lungi și grele,
care ne apasă până și Moartea,
căreia i-am cerut,
nu o dată,
să ne salveze,
din brațele amare,
ale Lacrimilor Singurătății,
pe care ni le toarnă Viitorul,
în cănile de pustiu,
ale Sufletelor.

Încotro,
să te chem,
Iubire?,
într-o Lume a unui Dumnezeu surd?,
care ți-a lăsat Îngerii tăi,
de izbeliște,
pe străzile Blestemelor,
adorate de către Creatorul,
Destinele noastre,
întunecate,
învățate să facă vrăji și farmece,
negre,
Nopților de Cuvinte,
pe care le adresăm,

Sufletelor,
ale căror pași,
abia îi mai facem împreună,
fiind luminați,
doar de stelele căzătoare,
ale Viselor,
la colțurile cărora,
se află numai,
Bordelurile unor Fericiri,
ale Orelor plătite cu Ziua,
ce abundă,
în căutarea unui Timp,
atât de străin de noi,
încât doar Moartea,
ar mai reuși să ne împace,
cu Viitorul.

Obligați,
de către Deșertăciune,
să ne finisăm până la perfecțiune,
stânca Deznădejdii,
din care să ne facem chipul cioplit și fals,
al Fericirii,
alături de care,
să ne pierdem în pustiul Inerției,
unei scene a Compromisurilor,
pe care trebuie să le jucăm,
pe scena Vieții,

numai cu casa Destinului închisă,
pentru ca nu cumva să evadăm,
pe tărâmurile Neființei,
care nu mai suferă,
și nici nu mai poate iubi,
Idolii falși,
ai catedralelor de Non-Sensuri,
ale unei Existențe,
a Deprimării,
în care,
rolul nostru,
este păzit cu străşnicie,
de Durerea,
care vrea să ajute,
Moartea din noi,
forțându-ne să sculptăm,
din norii Timpului,
Inimi de Piatră amară,
pe care să le punem,
la piepturile Zâmbetelor împietrite,
însuflețindu-le astfel,
cu Monedele Viselor noastre,
roase,
de atâtea mâini ale Anilor,
prin care au trecut,
pentru a ne cumpăra Liniștea,
falsă și perversă,
a Răstignirii,
pe crucea Crezului înșelător,

ce ne poate apăra,
de Simțămintele,
Adevărului Absolut,
pe care nu avem voie să le purtăm,
la gâtul acestei Lumi,
a Minciunii,
unde Îngerii Iubirii,
plâng.

3) Ninge-mă Iubire

Ninge-mă Iubire,
cu trupurile Stelelor Nemuririi,
care să-mi lumineze Sufletul,
a cărui Inimă de Jar,
să nu se stingă Niciodată,
pe Cerul Visului Ființei tale.

Ninge-mă Iubire,
cu aripile Îngerilor tăi,
care să-mi troienească Calea către tine,
fără să mai traverseze,
norii Deșertăciunii de plumb,
aduși de furtunile Iluziilor Morții.

Ninge-mă Iubire,
cu râuri de Flăcări,

care să se prelingă,
pe fețele Lacrimilor Fericirii,
de a te fi întâlnit vreodată,
și a căror fierbințeală,
să topească întreg Absurdul,
acestei Lumi.

Ninge-mă Iubire,
și nu conteni să mă ascunzi,
sub zăpezile imaculate ale Viselor tale,
din care să-mi clădesc,
treptele Sufletului către Nemărginirea,
unde să te reîntâlnesc numai pe tine.

Ninge-mă Iubire,
cu Pașii Eternităților de Clipe,
în Urmele cărora,
să nu mai poată fi acoperită vreodată Fericirea,
cu Stelele Căzătoare,
ale unor șoapte de Durere,
care au devenit de fiecare dată,
puntea către Moarte.

Ninge-mă Iubire,
și nu pregeta să vii,
către Orizontul de Lumânare,

al Ființei mele,
care se topește la tălpile Morții,
încet dar sigur,
fără Lumina ta Divină,
care aduce Învierea,
peste tot,
pe unde aleargă,
ținând de mână Infinitul.

Ninge-mă Iubire,
și arată-i zăpezile tale,
de Lumină Divină,
Destinului,
care fiind prea Singur,
și-a ales Moartea,
cu Întunericul ei,
care poate să-i fie alături,
printre Eternitățile de Clipe,
care treceau nepăsătoare pe lângă el.

Ninge-mă Iubire,
și nu pregeta să facem cunoștință,
pe fruntea Lacrimii mele de Speranță,
care se prelinge pe fața unui Timp,
al Așteptărilor,
cu Viitorul căruia,
vreau să-ți învelesc Amintirile,

care să nu tremure,
 în frigul Singurătății de mine însumi.

Ninge-mă Iubire,
cu Orizonturile Nemărginite,
ale Cuvintelor tale,
pe care vreau să ți le găzduiesc,
pentru totdeauna,
în Inimile Ochilor de Cer,
ale Speranțelor mele Împlinite,
de a-ți întâlni Ființa,
care să mă elibereze din strânsoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
în care sunt ținut captiv,
 de către Moarte.

4) Esența Deșertăciunii acestei Lumi

Cu cât alergăm,
după Viața Veșnică,
nu facem decât să îmbrățișăm,
și mai mult,
Descompunerea,
întrucât orice Devenire,
include în trupul ei,
Moartea,
precum,
fiecare Înțeles,
Cunoașterea,
care este înainte de toate Moarte,
fiindcă include în Sufletul ei,
Transformare,
Schimbare,
și Repere,
Clipe care trec,
fără de care,

nu am şti că ştim,
Clipe,
care dacă nu ar fi muritoare,
noi nu am exista,
Niciodată,

Şi atunci când dorim o Iubire,
Nemuritoare,
nu facem altceva,
decât să naştem şi mai multă Moarte,
care să ţină,
în Înţelesurile ei,
Iubirea.

Moartea trebuie să fie în Tot,
şi în Toate,
pentru ca noi să putem iubi.

Iată Esenţa Deşertăciunii,
acestei Lumi.

5) Pe străzile prăfuite cu Așteptări zadarnice

Petale de Gânduri,
strivite și naive,
putrezesc la ferestrele Paradisului,
Uitării de noi înșine,
încâlcind părul Clipelor,
spulberat de Amintirile,
Depărtărilor,
în care ne-am înstrăinat,
până și Despărțirea,
de țărmurile Întrebărilor,
unor Sentimente,
ce au rămas definitiv fără Răspunsuri,
naufragiind,
printre Ridurile adânci și pline de sudoare,
de pe fruntea unei Lacrimi,
care și azi mai rătăcește,
pe străzile prăfuite,
cu Așteptări zadarnice,
ale Sufletelor noastre,
a căror adrese,
s-au șters de pe porțile Speranțelor,
mai demult decât Vremea.

6) Crengile Toamnelor pustii

Maluri lovite,
de zăgazurile rupte,
ale Zâmbetelor înghețate,
duse de apele Privirilor,
spre Nicăieri,
pentru a ne stinge Inimile de Jar,
care mai fumegă,
cu Amintiri,
după Urmele tot mai șterse,
de respirațiile reci ale Cuvintelor,
care ne îngheață,
Palmele Sufletelor,
care îmbrățișau,
undeva-cândva,
Eternitatea,
unei Iubiri,
pe care Orizonturile de Plumb,
ale Despărțirii,
ne-au rupt-o,
în fâșii de Sentimente,
pe care le-au legat,

de crengile Toamnelor pustii,
ale Singurătății,
pentru a face semn prin ele Morții,
care era cât pe ce să greșească Calea,
către noi înșine.

7) Răstignit pe crucea putredă a Sentimentelor

Aș vrea să pot înlătura,
Zorii de gheață ai Destinului,
pe care alunec,
în Prăpastia dintre,
Iluziile Vieții și cele ale Morții,
ale căror Orizonturi bolnave,
aleargă,
după febra felinarelor stinse ale Viselor,
și rămân căzut,
în adâncurile fără margini,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care mă despart,
de Adevărul,
ce-a ales să înnopteze,
împreună cu mine,
în Moartea,
care mi-a scris cu litere de Uitare,
un indescifrabil și șters,
Te Iubesc,
cu sângele Clipelor,

care încă se mai scurge,
prin venele Timpului,
pătând Foile de nori,
ale Ochilor Amintirii tale,
Iubire,
pe care Gândurile mele,
îți scriau până acum,
când ai început să ningi,
peste Viața mea de Cenușă,
cu toții Zeii Comemorărilor,
ale căror zăpezi s-au topit,
pe asfaltul rece și umed al Uitării,
rămânând alungați,
din altarul Zilelor fără adăpost,
ale Memoriei,
care îmi găzduiește,
Singurătatea.

Eram,
lacrima Infinitului care se prelinge,
pe fruntea Privirii tale,
brăzdată de transpirația Remușcărilor,
în care ne pierdem și azi,
Inimile de Cenușă,
aflate în sclavia Timpului,
pe care doar Dumnezeul său fals,
al Catedralelor Promisiunilor deșarte,
ale unei Lumi a Nimănui,

le-ar mai putea recunoaște,
și reaprinde,
atunci când rătăcește fără sens,
pe străzile pustii ale Singurătăților,
de noi înșine,
ce par a se fi pierdut,
mai demult decât toate Vremurile,
ce vor să ne muște,
Sângele Cuvintelor,
încremenite în Indiferența,
care țâșnește haotic,
printre Apusurile roșii,
ale Deșertăciunilor.

Cândva dansam,
cu toate Primăverile,
care ți-au mai rămas de cheltuit,
pe tarabele ruginite,
ale Viselor fără adăpost,
sub streașinile cărora,
suntem forțați să ne adăpostim,
Sentimentele,
tot mai răcite,
de frigul de pe buzele crispate și crăpate,
ale Speranțelor,
la tălpile cărora am îngenuncheat,
undeva-cândva,
dăruindu-ne buchete de Promisiuni,

care par a se fi ofilit,
mai demult,
decât toate Eternitățile de Clipe,
pe care le-am pierdut,
la un loc.

Am rămas răstignit,
pe crucea putredă a Sentimentelor,
din pieptul cărora,
încă se mai scurg,
Răsăriturile Compromisurilor,
din care Iluziile Vieții și Morții,
acestei Lumi bolnave de Amăgire,
și-au făurit un Crez,
pe care l-au venerat,
în Icoanele Absurdului,
între ramele căruia,
au pictat un chip al Iubirii,
la fel de fals,
precum ne este Adevărul,
la care îngenuncheam zilnic,
de fiecare dată când ne întâlneam,
Speranțele,
de a rămâne împreună,
cu noi înșine.

Țineam în zadar,
pe umerii Speranțelor,
atâta Răceală grea și amară,
sprijinită pe Cuvintele alunecoase,
ale Privirilor,
ce-abia mai reușesc să se deplaseze,
pe ghețurile de sfârșit de Lume,
ale Zâmbetelor,
crispate și triste,
de care ne sprijinim,
în zadar,
pentru a nu cădea cu totul,
în prăpastia adâncă și fără de final,
a Despărțirii de Amintirile,
care ne mai învelesc,
Nopțile friguroase,
ale Insomniilor,
în Privirile cărora,
mai reușim să ne pierdem uneori,
Ochii Amăgirilor,
în ai căror Lacrimi de Fericire,
înotam undeva-cândva,
împreună,
cu mult înainte de a ne fi înecat,
în stropii de sudoare,
ai Despărțirii,
ce-au început să plouă cu Regrete,
pe fruntea Eternității noastre de Clipă.

Cât să mai fi așteptat,
Zorii întunecați ai Viitorului,
care ne calcă Inimile de Cenușă,
ale Sentimentelor,
cu pașii de plumb,
ai Norilor grei de Vise năruite,
ce ne apasă trupurile Gândurilor,
tot mai slăbite,
de răceala Cavourilor noastre de Cuvinte,
în trupurile cărora ne-am înmormântat,
Viitorul,
la mormântul căruia,
mai mergem uneori,
să aprindem câte o lumânare de Zâmbet,
rece și trist,
așezată pe crucea Destinelor noastre,
ce-a început,
să fie invadată de buruienile pline de spini,
ale Deșertăciunilor,
ca dovadă că nu se mai îngrijește Nimeni,
de ceea ce am fi putut deveni,
noi,
dacă am fi rămas Împreună.

8) Pe străzile Adreselor pustii

Ziduri de Priviri măcinate,
în malaxorul Speranțelor unor Deșertăciuni,
se înșiră pe străzile Adreselor pustii,
din care Absurdul își gătește prânzul,
din fiecare Zi fără adăpost,
între pereții căreia,
ne ducem Non-Sensurile Existenței,
ce-au crescut atât de mult,
încât au ajuns să ocupe,
întregul spațiu al Compromisurilor noastre,
cu Lumea Nimănui,
care ne așteaptă afară,
la fel de amenințătoare,
precum a fost de fiecare dată,
când află că urmează să ne reîntâlnim,
Iubirea,
în loc să ne jucăm smeriți,
pe tarabele sordide,
ale propriilor Destine,
rolurile de Statui Vivante,
primite în dar de la Moarte.

9) Niciun Înțeles

Nimic din Toate Amăgirile,
Absurdului și Deșertăciunii,
acestei Lumi pierdute,
prin buzunarele Suspinelor,
nu vei găsi pe aripile Luminii Divine,
a Iubirii,
pe care vrem să zburăm,
spre Nemărginirea,
pierdută în Privirile Ochilor de Cer,
ai Eternității,
pe care o putem îmbrăca,
în frigul de sfârșit de Moarte,
doar cu Flăcările stinse ale Privirilor,
de pe buzele încremenite ale Cuvintelor,
ce par a nu mai reuși să rostească,
niciun Înțeles,
pe puntea căruia să trecem,
zebra Binelui și Răului,
dintre mine și tine,
Iubire.

10) Trăiește Iubirea

Promisuni banale,
se rostogolesc,
în zăpezile Deșertăciunilor,
devenind bulgări amenințători,
ce pot doborî,
Eternitatea întregii noastre Clipe,
sub Cerul căreia,
trăiește Iubirea,
ce nu vrea să recunoască niciodată,
Non-Sensurile Existenței,
ale căror rădăcini amare,
se întind neiertătoare,
înveșmântând,
Inima de Cenușă,
a Infernului de a ne despărți,
unul de celălalt.

11) În care ne spălăm Diminețile

Petale ofilite,
ce abia mai susțin,
 Orizonturile Sentimentelor,
 pe umerii lor,
rup tăcerile Amintirilor,
tăiate în spinii apei Singurătății,
în care ne spălăm Diminețile,
pe obrajii prăfuiți cu Suspine,
ale Cuvintelor,
ce mușcă din carnea sângerândă,
 a Clipelor,
prin Gândurile cărora,
ne trecem Viața,
Non-Sensurilor Existenței.

12) Ne pierdem Identitatea

Ploua atât de tare în mine,
încât ropotele Regretelor se auzeau,
până adânc,
în măruntaiele Amintirii,
cu trup de hârtie șifonată,
din care Singurătatea,
își mai răsucește uneori,
câte o țigară de Regrete,
amară și umedă,
de noianul Lacrimilor,
care o pătează,
cu fumul Viitorului,
care se răsfiră amețit,
printre degetele murdare,
și pline de nicotină,
ale Timpului,
care ne arată încotro să mergem,
și în ceața căruia ne pierdem,
Identitatea.

13) Ninge cu Zei

Ninge cu Zei,
romantic,
peste flăcările Simțămintelor,
care-i topesc,
transformându-i,
într-un fluid Rătăcitor,
ce ni se prelinge fierbinte,
pe fețele Amintirilor,
spre a fi sorbit de către Moarte,
până la ultima înghițitură,
devenind astfel,
din Zeii zăpezilor noastre imaculate ale Iubirii,
buchetele Florilor de Lacrimi,
ale unei alte Lumi,
al cărei Viitor,
este gata să le vândă oricui le dorește,
pe la colțurile Destinelor,
unor Promisiuni deșarte,
despre care Nimeni nu va ști vreodată,
că petalele care li se vor ofili,
în vazele ciobite ale Gândurilor,
au fost odată,

undeva-cândva,
Zeii noștri,
la care ni se închina Iubirea,
care nu mai e printre noi,
murind fără Lumina Divină,
la capul Timpului său,
așa cum ar fi meritat,
întrucât nici unul dintre noi,
nu am mai căutat-o vreodată,
întrucât,
nu mai aveam nimic să-i spunem.

Ninge cu Zei,
peste Orizonturile Viselor,
ce nu mai știu cum să răsară,
fără ajutorul Apusurilor,
al căror Jar,
ne mistuie Simțămintele,
pe rugul unui Adevăr,
atât de străin de noi,
încât oricâte vieți am mai trăi,
tot nu am reuși vreodată,
să-i deslușim Sensul,
pentru care există printre noi,
ca fiind o Iluzie.

14) Ridurile adânci ale Gândurilor

Regrete înnodate-n panglici multicolore,
 de Zâmbete crispate,
se sparg la tălpile Privirilor pierdute,
prin labirinturile Singurătăților,
de noi înșine.

Vise ruginite,
 ce-abia se mai țin,
 pe Ridurile adânci ale Gândurilor,
își așteaptă eterna Deșertăciune,
servită la fiecare masă,
 a Zilei fără adăpost,
de către Moarte.

15) Stranie și confuză

Ne căutăm Privirile rătăcite,
prin Labirinturile amare ale Clipelor,
ce miros a Moarte,
de la Promisiunile Iubirii,
unui Dumnezeu care ne-a părăsit.

Nicăieri nu mai găsim,
o frântură de Zâmbet al unui Adevăr,
care să ne consoleze,
cu făptura,
oricât de stranie și confuză,
ar fi ea,
a unei Speranțe.

16) Acelui Nimănui

Repetăm într-una,
 aceeași Eternitate a Morții,
la repetițiile reci și impersonale,
ale Suferințelor,
înaintea cărora suntem obligați,
să ne jucăm rolurile triste,
 dar extravagante,
de Statui Vivante,
roluri în care,
 aparținem ca de fiecare dată,
Acelui Nimănui,
pe care suntem forțați,
în piesa ieftină de Teatru Absurd,
al acestei Vieți,
să-l numim,
Dumnezeu.

17) Stelele căzătoare ale Destinelor

Cascade de Zile,
se lovesc de stâncile Cuvintelor,
pe care ni le adresăm,
Ochilor,
strigând sfâșietor,
Viitorului,
în respirația căruia,
nici unul nu ne mai regăsim,
Iubirea,
rătăcită definitiv,
prin labirintul fără ieșire,
a Iluziilor Vieții și Morții,
prin care o mai căutăm și azi,
în zadar,
printer stelele căzătoare ale Destinelor,
care ne mai luminează Calea Morții.

18) De vândut

Ne rotim după Soarele Absurdului,
pe scena roasă a Durerii,
unde ne jucăm rolurile de Statui Vivante,
ale Deșertăciunii,
ținându-ne de mâinile Iluziilor Morții,
ca să nu cădem cu totul,
în vâltorile reci și triste,
ale Vieții,
de la care nu mai vrem să cerem,
adeseori,
Nimic,
sub norii grei și irespirabili ai Singurătăților,
care ne încing flăcările Neantului,
Inimilor de Cenușă,
ce au mai rămas în noi,
de vândut,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
care ne sunt Speranțele.

19) Infinitul Simțămintelor Adevărului Absolut

Ziduri de Coșmar,
ne îngroapă în noi înșine,
atât de adânc,
încât nu mai reușim să trecem Niciodată,
de Singurătatea mulțimii care ne înconjoară,
pe țărmurile pustii ale Inimilor de Cenușă,
din care ne sorbim extaziați,
Viitorul Nimănui,
atât de însetați de Iluzia Iubirii,
încât suntem convinși,
că ne-am astâmpărat setea,
cu Infinitul Simțămintelor,
Adevărului Absolut.

20) Nimeni și Nimic

Plouă cu Jar,
pe Inimile noastre de Cenușă,
ce suspină printre Cuvintele de Fum,
ale Privirilor înădușite,
care ni se sufocă,
de-atât de multă,
funingine de Zâmbete crispate,
ce nu mai au nimic să ne spună vreodată,
chiar dacă abia au sosit,
din Zilele fără adăpost,
ale Iubirii,
pe care o așteptam să vină,
împreună cu Amintirile,
și nu să ne transmită prin ele,
doar Iluziile ei cu drag,
într-o scrisoare deschisă,
a Ochilor,
ce nu pot să ne mintă,
arătându-ne Adevărul,
înecat în Amarul Viselor deșarte,
încât nici unuia,
nu ne venea să credem,
ce s-a întâmplat,

de data aceasta,
când Iubirea,
a refuzat să vină personal,
lăsându-ne Speranța,
să rătăcească singură,
așteptând-o degeaba,
în frigul de sfârșit de Lume,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care au pornit să ne cuprindă,
Viitorul,
ce a început să tremure,
de-atât de mult frig,
pe care Nimeni și Nimic,
nu-l mai putea alunga din noi.

21) Pentru a face pe plac Morții

Valuri de Zori,
lovesc cu tărie în țărmurile Sufletelor,
vrând să le izgonească Singurătatea,
ascunsă în adâncurile Inimilor de Cenușă,
ale mormintelor din Privirile pierdute,
a Cuvintelor,
ce nu-și găsesc locul,
printre Prăpastiile tot mai perfide,
ale Iubirilor falsificate,
de către Timpul Nimănui,
pentru a fi vândute la suprapreț,
Destinelor,
transformate în rolurile sinistre,
ale Statuilor Vivante,
care am devenit,
pentru a face pe plac Morții.

22) Mă înec

Rezemat,
de fruntea Absurdului,
alunec,
sfărmându-mă în mine însămi,
tot mai adânc,
mă înec,
în Fântâna părăginită,
a Non-Sensului Existenței,
din care cănile de pustiu,
ale Viitorului,
scot Apa sălcie,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a-mi astâmpăra setea,
de tine Iubire.

23) Eclipsa

Caut,
prin cețurile dense,
ale Remușcărilor,
Lumina Divină,
a Sufletului tău Iubire,
ucisă de Eclipsa,
Inimii mele de Cenușă,
când întregul Pământ,
al trupurilor unor Cuvinte,
s-a prăbușit peste Jarul însângerat,
al unui Apus,
a cărui rană,
nu am mai reușit să o vindec,
și oricât m-am luptat,
să mă pot regăsi,
în stelele căzătoare ale Sentimentelor,
m-am prăbușit odată cu ele,
în Infernul Singurătății,
unui Viitor al Nimănui.

24) Lacrimile Cuvintelor de sudoare

Alerg arzând de febra,
Non-Sensurilor Existenței,
spre Apa rece,
și fără de Simțire,
a Morții,
din trupurile tot mai vlăguite,
ale Viselor,
ce nu mai sunt în stare,
să slujească nici unei Iubiri,
care trece îngândurată,
navigând pe albiile Ridurilor,
săpate în stânca Timpului,
de Lacrimile Cuvintelor de sudoare,
pe care ni le rostim,
unul altuia,
în zadar.

25) Pașii frivoli și grei ai Singurătății unei Despărțiri

Ceruri deschise Lacrimilor,
ce ning cu Sentimente,
peste Catedralele Privirilor,
în care ne rugăm,
la Dumnezeul Iubirii,
fiecăruia dintre noi,
ca Îngerii desculți de Griji,
ale Promisiunilor făcute Nemuririi,
să ne dăruiască,
Aripi de Lumină Divină,
alături de care să zburăm,
către Eternitatea Clipei,
de care vrem zadarnic,
să ne sprijinim Iubirea,
pe care nici unul dintre noi,
nu avem tăria,
să o privim,
în Ochii fără de sfârșit,
ai Adevărului Absolut,
și să o primim,
pe poarta Destinului nostru,
ce pare a se fi închis,

mai demult,
 decât toate Timpurile acestei Lumi,
la un loc,
 de către Pașii frivoli și grei,
ai Singurătății unei Despărțiri,
de noi înșine.

26) Porți de Lacrimi

Ferestre de Inimi,
lăcrimează,
pe obrajii Întunericului,
din Sufletele Viselor neîmplinite,
pe sticla cărora se văd și acum,
dârele Speranțelor,
ce-au trecut prin Gândurile Lacrimilor,
care s-au îmbolnăvit de Uitare.

Ceruri de Amintiri,
foșnesc din aripile Singurătăților,
încercând să se înalțe zadarnic,
la Inimile noastre de Cenușă,
pentru a ne aduce,
torțele Simțămintelor de altădată,
pe care Nimeni nu va mai reuși,
să le reaprindă vreodată,
ca să ne încălzim la flăcările lor,
Privirile înghețate ale Cuvintelor.

Clipe rătăcite prin Iernile Indiferențelor,
cerșesc fiecărei Remușcări,
zadarnic,
câte o fărâmă de Iubire,

fără să o primească vreodată,
fiindcă nici o Remușcare,
nu mai este atât de bogată,
încât să dea de pomană,
și altora din agoniseala ei amară.

Porți de Lacrimi,
se închid haotic,
lăsând în urma lor,
atât de multe Întrebări,
ce-și așteaptă înfrigurate Răspunsurile,
prin gările friguroase și singuratice,
ale înstrăinărilor,
de noi înșine,
încât și acum,
mai sperăm zadarnic,
să ne sosească,
trenul Destinului,
cu toate că știm,
că acesta a fost scos,
din mersul propriilor noastre Sentimente,
mai demult decât Vremea,
pe care o dorim să revină,
împreună cu noi.

27) Palatele unor Regrete

Depărtări însângerate,
se scurg în clepsidrele Amintirilor,
născând un Timp al Nimănui,
de care ni se împiedică,
Cerurile de Plumb,
ale Gândurilor,
ce cad peste noi,
strivindu-ne,
cu răceala Privirilor unor Cuvinte,
ce ne dărâmă Catedralele Sufletelor,
urmând să clădească din ruinele lor,
Palatele unor Regrete,
între zidurile cărora,
să-și ducă traiul confortabil,
în cele din urmă,
Durerea.

28) Doar norii unor Virgule

Ziduri de Promisiuni,
ne umbresc Eternitatea Clipei,
pe care o simțim atât de distorsionat,
încât avem impresia,
că în spatele ei,
nu s-ar fi aflat niciodată,
Inimile noastre,
eliberate de cenușa Cuvintelor,
care le apasă,
cu indiferența ei.

Doar norii unor Virgule,
tot mai apăsătoare,
ne mai urmăresc Viitorul,
rătăcit printre ploile de Priviri,
ale Remușcărilor,
ale căror Inimi de gheață,
par a nu mai avea nici un sens,
atunci când ni se preling,
printre Lacrimile Ridurilor,
unui Timp al Nimănui,
și totuși...

29) Respirația Divină a Sufletelor unor Vise

Cuvintele Ploilor de Amintiri,
se scurg,
pe fruntea Eternității noastre de Clipă,
ale căror ferestre le-am spart împreună,
ca să le dăruim Adevărului Absolut,
pentru a intra prin ele,
odată cu Nemurirea Iubirii,
ce a fost înjunghiată,
pe la spate,
de Speranțele deșarte ale Viitorului,
rece și trist,
din aerul rece al Dimineților,
unor Riduri tot mai adânci,
cu piepturile decoltate,
de atât de multe Inhibiții,
ale Cuvintelor viu colorate,
de Lumina difuză,
a Promisiunilor deșarte,
prin care ne-am pierdut,
odată pentru totdeauna,
Respirația Divină,
a Sufletelor,

unor Vise.

30) Cad pe Orizontul Inimii de Jar

Alunec undeva nedefinit,
pe gheața Cuvintelor,
rece și tristă,
deși încerc să o sparg,
cu Tăcerile rătăcite,
ale Singurătății din mine însămi,
cad pe Orizontul,
Inimii de Jar,
stinse mai demult decât Vremea,
al stelei noastre căzătoare,
din venele tăiate ale Speranțelor,
ce vor să se sinucidă,
înainte de a se preda,
Deșertăciunii,
pe care o respirăm,
de fiecare dată când ne întâlnim,
cu Destinul,
care deși pare că nu știe ce vrea,
ne vinde cu același preț ridicat,
de Suferințe,
Morții,
ce dă oricât,
doar ca să nu ne piardă,

din Adevărul,
Non-Sensurilor Existenței,
ei.

31) Să ningă cu un Prezent Zadarnic

Zodii corupte,
au ajuns să-și fure propriile Calendare,
ce-abia își mai duc Viețile roase,
ale stelelor ce par a fi căzut,
mai demult decât toate Vremurile,
în buzunarele rupte,
ale Clipelor noastre,
pe care le-am pierdut,
la colțurile străzilor fără nume,
ale Sentimentelor,
ce s-au rătăcit,
într-atât de noi,
încât nu le-am mai regăsit vreodată,
prin nici unele dintre,
albiile Ridurilor,
pe care navigam împreună,
înfruntând valurile de sudoare,
ale Speranțelor Neîmplinite,
ca azi,
să ningă cu un Prezent,
Zadarnic,
care ne troienește,
cu Non-Sensurile,

propriei lui Existențe,
Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au mai rămas,
de frământat,
pe buzele reci și triste,
ale Cuvintelor Nimănui.

32) Tot mai corupt

Limite zdruncinate,
rup trupurile de carton ale Promisiunilor,
în care ne împachetăm,
Destinul,
tot mai corupt,
de Etichetele puse de către Iluziile Vieții,
Viitorului,
pe care dorește să-l vândă pe Nimic,
Iluziilor Morții.

Pași trecuți demult de prima tinerețe,
a Durerii,
rătăcesc prin labirinturile Întrebărilor,
ce par a-și fi pierdut Sensurile,
pentru totdeauna,
pe țărmurile pustii ale Întâmplărilor,
acelui Nimănui,
în care ne locuiesc,
Zilele fără adăpost,
pe care le mai avem de trăit.

33) O fărâmă de Moarte salvatoare

Clipe pierdute pe Calea Robilor,
se scurg prin albiile adânci,
ale Ridurilor unui Timp,
care s-a căsătorit cu Suferința,
doar pentru a ne da Viață,
îndeajuns de amară,
încât Iluziile,
să fie interesate de gustul ei,
atunci când ne beau,
din cănile de pustiu ale Destinelor,
Fericirea,
unica,
care ne-a mai rămas de cheltuit,
pentru a ne hrăni Sufletul,
cu o fărâmă de Moarte salvatoare.

34) În ramele Clipelor

Deschide-mi Doamne,
fereastra Sufletului,
și privește prin sticla murdară,
a Păcatelor ei Originare,
pe care ai dăruit-o Destinelor,
să o monteze,
în ramele Clipelor,
condamnate la Moarte,
de către Iluziile Vieții,
pe care ni le-ai creat,
ca să ne hrănească,
Inimile de Cenușă,
care au uitat,
de mai demult,
decât toate Vremurile la un loc,
cum este să ții strâns,
în palmele Speranțelor,
Jarul aprins al unei Iubiri.

35) Inimile de Vânt ale Furtunii unor Neînțelesuri

Eram atât de mult țărm,
pentru tine Iubire,
încât valurile Viselor,
îmi spălau Moartea,
din trupurile Clipelor.

Eram atât de multă Lumină,
încât eram ninși cu fulgi de Speranțe,
peste părul Viselor,
spulberat deodată,
de Inimile de Vânt,
ale Furtunii unor Neînțelesuri,
ce umblau asortate,
numai cu Păcate Originare,
după moda Deșertăciunii,
din care ne-am făcut casă,
prin venele Zilelor fără adăpost,
ale Durerii,
alături de care am rămas,
pentru totdeauna.

36) Prea grele

Respir aerul tare al stâncii,
din care Destinul ne-a sculptat,
Eternitatea Clipei,
roasă în cele din urmă,
de Visele,
ce nu reușeau să pătrundă,
pe tărâmul Nemuririi,
fiind prea grele,
de atâtea Păcate Originare,
pe care trebuiau să le poarte,
în Privirile decăzute,
din Paradisul Fericirii,
al unui Adevăr Absolut,
pe care nu îl vor cunoaște niciodată,
Aripile noastre de plumb,
frânte,
de Cerul însângerat al Singurătăților.

37) În trupurile de Durere ale Clipelor

Săgeți otrăvite de norii,
Plumbului din Cuvinte,
ne lovesc Visele,
însângerate de Apusurile,
care se zvârcolesc inconștiente,
pe Inimile de Cenușă,
ale Simțămintelor,
ce ne-au mai rămas,
de vândut Iluziilor Morții,
care ne hrănesc Menirea,
de a fi încarnați,
în trupurile de Durere ale Clipelor,
Nimănui.

38) Pragul Neființei

Fulgeră,
cu trupuri carbonizate,
de Amintiri,
peste Orizonturile străine,
de sângele șiroind al Speranțelor,
care ni se scurg,
în țărâna rece și impersonală,
a trupurilor unor Cuvinte,
care se descompun,
în Privirile Iluziilor Morții,
fără să mai reușim vreodată,
să comunicăm,
cu Lumea unei Iubiri,
ce nu poate fi a noastră,
fără să trecem pragul,
Neființei,
care ne așteaptă,
în fiecare Clipă,
prin Inima căreia trecem,
incendiindu-i pulsațiile,
până când nu mai rămâne,
Nimic din noi.

39) De atât de multă Vreme

Promisiuni sterpe,
dau lecții de viață Iubirii,
arătând spre cărțile cu litere de plumb,
ale căror autori sunt,
Iluziile Vieții și Morții,
la care suntem nevoiți,
să ne închinăm,
Fericirea Nimănui.

Lacrimi ruginite,
se preling,
umezind cu amar,
fruntea Timpului unor Vise,
pe care vroiam să le îmbrăcăm,
pe frigul de sfârșit de Lume,
ce s-a adăpostit pe buzele Cuvintelor,
tot mai atrăgătoare,
pentru Moartea,
despre care nici unul nu știam,
că se afla de atât de multă Vreme,
în noi.

40) Împărat fără Imperiu

Întrebări răstălmăcite,
 de către Norii deși,
ai Privirilor căzute,
 în Golul nesfârșit,
al Sufletelor,
mințite de către Creație,
că sunt născute,
pentru a se înălța,
la Cerurile Cuvintelor,
ce nu mor niciodată,
oricât de frig ar fi pe buzele lor,
ostenite de ghețurile veșnice,
 ale Absurdului,
pe care Întâmplarea Neîntâmplătoare,
l-a făcut Împărat fără Imperiu,
al unei Lumi a Nimănui.

41) Sub tălpile grele ale Norilor de Amintiri

Lanțuri întregi de Speranțe,
ale Deșertăciunii,
ne încătușează Visele,
sub tălpile grele,
ale Norilor de Amintiri,
care ne strivesc,
până și Compromisurile,
făcute cu Sentimentele,
ce vor să se înalțe,
spre Inimile Cuvintelor,
fără să știe că acestea,
nu mai pulsează,
pentru Viitor,
ci au devenit,
mai demult decât Vremea,
cenușa unei Uitări,
dusă de Vânturile Toamnelor,
unui sânge,
al Singurătății,
care se scurge indiferent,
din rana Regretelor.

42) Din lava Amintirilor

Respir umerii istoviți,
ai Conștiinței,
gata să erupă,
din măruntaiele Întrebărilor,
a căror lavă,
se va pietrifica,
pe versanții,
Anilor albiți,
de durerile facerii,
unor Sentimente,
care își vor sculpta,
din lava Amintirilor,
răcită cu indiferența Uitării,
Inimi de Piatră,
tot mai mari și impersonale,
pentru a fi puse,
în piepturile Cuvintelor,
pe care le mai avem de rostit,
Absurdului,
care te ține închisă,
în spatele gratiilor unui Destin,
al Nimănui,
Iubire.

43) Cărămizile de glorie ale Durerii

Ferestre deschise,
spre Nemărginire,
vor să ne spargă Timpul,
în nenumărate cioburi,
ale Rănilor,
așezate pe arcurile Orizonturilor,
folosite de ceasurile,
purtate de Uitare,
la mâna propriului ei Destin,
tatuat cu Vanitatea dezolantă,
a unei Deșertăciuni,
gata să ne arate,
cât de importante ne sunt în această Lume,
a Nimănui,
Non-Sensurile Existenței,
din care Iluziile își clădesc,
cărămizile de glorie ale Durerii.

44) La Piețele de vechituri ale Cuvintelor

Alerg rătăcind,
prin labirinturile tulburi,
ale Compromisurilor,
care se aprovizionează,
în fiecare Dimineață,
de la Piețele de vechituri,
ale Cuvintelor,
unde găsești Fraze,
din cele mai îndepărtate Vremuri,
vândute pe Nimic,
Conștiințelor,
care sunt gata să le îmbrace,
pentru a-și ascunde sub țesăturile lor,
adeseori,
degradate și mucegăite,
formele corpolente,
ale Înțelesurilor,
pe care le vor uitate,
pentru totdeauna,
până și de către Iluziile Vieții și Morții,
ale unei Existențe,
a Absurdului,

copleșit,
de măreția de neînvins,
a Deșertăciunii,
care te-a ucis,
Iubire.

45) Destinele noastre sterile

Poduri de palme,
care nu mai reunesc demult,
țărmurile Adevărului,
au pleoapele Viselor trase,
peste ochii plânși,
ai Lacrimilor unor Cuvinte,
împietrite și confuze,
ce-abia mai reușesc,
să lege câteva Înțelesuri,
pe care să le traversăm,
alături de Simțămintele,
ce au rămas pe celălalt mal,
al Infidelității,
unui Dumnezeu corupt,
din catedralele Promisiunilor,
de la care,
nu poți primi nimic altceva,
decât Promisiuni sterpe,
ce-au avortat,
Destinele noastre sterile,
cărora le este teamă,
să nu se îmbolnăvească de microbii,
dorințelor noastre de Libertate.

46) Ne înnoptau Visele

Riduri abătute,
zac rezemate,
de gardurile indiferente,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
gata să ne umbrească,
orice Iubire,
ce ar încerca,
să treacă pragul de dincolo,
unde ar fi liberă,
de toate opreliștile,
acestui Destin al Nimănui,
purtat pe umerii,
Sufletelor noastre,
atât de văduve,
de noi înșine,
care suntem,
mai demult decât Absurdul,
tuturor Înțelesurilor,
care ne-au călăuzit până acum,
o Lume care se desparte,
hotărâtă și fermă,
de tot ce a însemnat vreodată,
a fi Adevăr,

pe buzele reci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
acoperite de gheața Amintirilor fără adăpost,
în care ne înnoptau Visele.

47) Catedralele Singurătăților

Strune ruginite de Căutări,
ne dăruiesc Vibrații,
Sufletelor,
încătușate,
de Libertatea,
Iluziilor Vieții și Morții,
gata să ne dăruiască,
Fericirea,
Închisorilor,
tot mai numeroase,
din Inimile de Cenușă,
ale Sfinților mutilați,
ai Întrebărilor,
înveșmântați,
de fiecare dată,
numai în Orizonturile pustii,
ale unor Răspunsuri,
pe care ni le dau de fiecare dată,
Catedralele Singurătăților,
apăsătoare și triste,
față de noi înșine.

48) Ne taie Calea către Adevăr

Ploua atât de tare,
cu Lacrimile Înțelesurilor,
încât întregul Orizont al Singurătății,
se ofilise,
în Inimile noastre de Jar,
care se stingeau,
sub Ochii de Cer,
ai unei Iubiri,
atât de neînțeleasă,
de Sfinții Cuvintelor,
încât aceștia,
au fost în stare,
să ne taie Calea către Adevăr,
părăsindu-și familiile,
unor Religii ale Iubirii,
ce locuiau,
pe pereții plini de mucegai,
ai Sufletelor noastre,
de care încă mai sunt atârnate,
Icoanele Făcătoare de Minuni,
ale Orgoliilor și Compromisurilor,
unor Non-Sensuri ale Existenței.

49) Febra Singurătății de Sine

Nu credeam vreodată,
să devenim Stele Căzătoare,
pe bolta,
Norilor de Vise,
ce-au început,
să-și toarne Frământările,
Tunetelor și Fulgerelor,
unor Neîmpliniri,
în Ploile,
de rădăcini amare,
ale Neînțelesurilor,
peste care,
nici unul dintre noi,
nu am reușit să trecem vreodată,
fără să ne alegem,
cu rănile adânci,
infectate cu febra,
Singurătății de Sine,
care ne-a oprit,
Inimile Cuvintelor,
ce păreau,
că nu mai au nimic să ne spună,
în tot acest iureș,

al Iluziilor Vieții și Morții,
pentru care Non-Sensurile Existenței,
sunt cele mai importante,
relizări ale Creatorului,
Absurdului și Deșertăciunii,
Lumii noastre.

50) Deasupra Nopții de Înțelesuri

Aripi de plumb,
au primit Îngerii Iubirii,
pe Cerul Sufletelor descompuse,
ale străzilor pustii,
din Inimile noastre de Cenușă,
pe care alergăm,
fără un țel anume,
sperând,
să aflăm adresa,
Cuvintelor fără adăpost,
cărora să le putem oferi,
un acoperiș,
deasupra Nopții de Înțelesuri,
tot mai bolnave,
din Privirile noastre.

51) Cerul de sfârșit de Lume al Despărțirii

Zările de carton,
ale Speranțelor,
se pliază,
pe pleoapele Gândurilor,
pentru a le feri,
de lumina puternică,
a Sentimentelor,
tot mai arzătoare,
ale căror flăcări,
ne incendiază,
trupurile inflamabile,
ale Cuvintelor,
la focul cărora,
vrem să ne încălzim,
palmele reci ale Înțelesurilor,
tot mai agresive,
cu Cerul de sfârșit de Lume,
al Despărțirii,
ce-a început,
să ningă cu Clipe,
pe care nu le va mai despacheta,
nici unul dintre noi,

din cutiile,
 în care ni le-a ambalat Eternitatea,
pentru a rămâne mereu,
 împreună.

52) Care ne separă

Zori încercănați,
și plini de Compromisuri,
făcute cu Noaptea din noi,
ce pare că nu se mai pot trezi,
din somnul,
care le-a adormit Sufletul,
descompus de Visele ruginite,
ale sfârșitului de Iubire,
aruncat în Prăpastia Uitării,
ca și cum,
nici nu ar fi existat nimic,
vreodată,
Prăpastie,
care ne separă,
într-atât de mult de noi înșine,
încât,
oricât am încerca,
să ne regăsim Inimile de Jar,
care să ne reaprindă,
Ziua Înțelesurilor,
este în zadar.

53) Cuprinse de Plumbul otrăvitor

Plouă torențial,
cu Frământări și Regrete,
peste cămășile,
Lacrimilor unor Vise,
care se preling,
pe ferestrele prăfuite,
ale Speranțelor,
tot mai murdare și apăsătoare,
care își frâng aripile,
cuprinse de Plumbul otrăvitor,
al Viitorului Nimănui,
în care ne-a zidit Destinul,
Iubirea.

54) Despre o Mare Iubire

Ard,
încercând să curpind Icoana,
Inimii tale de Jar,
a cărei Lumină Divină,
a devenit,
suma tuturor Înțelesurilor mele,
care acum,
mă privesc neputincioase,
dintre ramele mucegăite,
ale Timpului,
care ne desparte,
de Nemurirea Iubirii,
păzită de Neantul rece și sfidător,
al Non-Sensurilor acestei Existențe,
care mi te-au furat,
de pe Cerul Viselor,
ca să te așeze,
printre Sfinții Vieții mele,
arestați și ei,
printre Zidurile de Cuvinte,
ale căror buze înghețate,
încă mai clădesc,
Catedrale de Compromisuri,

în Inimile de Cenușă,
ale Singurătăților,
din trupurile vlăguite,
ale Amintirilor,
tot mai ofilite și confuze,
atunci când vor să ne povestească,
despre o Mare Iubire,
ce a naufragiat,
pe oceanele de Riduri,
ale Sentimentelor,
pe care nici unul dintre noi,
nu mai știm să navigăm.

55) Ar fi trebuit să ni le adresăm

Frunze de cenușă,
zac spulberate de vânturile Uitării,
din Inimile de Asfalt,
ale Pașilor Nimănui.

Frunți încruntate de Amăgiri,
aleargă pe străzile lipsite de reflexe,
ale Privirilor opace și surde,
care nu mai răspund la saluturile Zorilor,
de mai demult decât Vremea,
Singurătății,
Mormintelor săpate în Cuvintele,
pe care ar fi trebuit să ni le adresăm.

56) Intemperiile reci și abundente

Ziduri amare,
de Zâmbete încleștate,
mânuiesc mai bine decât oricine,
foarfecile Cuvintelor,
gata să taie orice Gând,
oricât ar fi de rezistent,
la Intemperiile reci și abundente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
din care suntem obligați,
să ne clădim Moartea,
cu arta și migala,
pe care am învățat-o,
de la Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi.

57) Câte o Iubire

Rădăcini de Adevăr,
aleargă prin țărâna Cuvintelor,
în care ne-am întrupat,
Suferința acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
din care Nimeni,
nu a reușit să evadeze vreodată,
fără ajutorul Morții,
care ne obligă,
să lăsăm totul,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
inclusiv rolurile de statui vivante,
ale Absurdului,
pe care le-am jucat,
cu casele Destinelor închise,
unde mai primeam drept răsplată,
câte o Iubire.

58) Un Timp

Greața,
și-a deschis larg ferestrele,
 Adevărului,
cu vedere la bulevardele largi,
 ale Compromisurilor,
tot mai apăsătoare,
pe care le face Absurdul,
unor Promisiuni,
care au clădit,
catedralele pline de Durere,
 ale acestei Lumi,
ce are nevoie de Mântuirea,
 de noi înșine,
mai mult ca niciodată,
Acum,
în sângele scurs în zadar,
al unui Timp,
al Iubirii,
pe care l-am descoperit,
în Ochii tăi de Cer,
un Timp,
pe care nu l-am cunoscut,
cu adevărat niciodată,

și care ar putea deveni,
eroul care să ne învingă,
Moartea,
dându-și propria lui Viață,
în schimbul eliberării noastre,
din vraja,
Non-Sensurilor Existenței.

59) Regrete și Remușcări

Depărtări topite,
în Asfaltul rece și respingător,
al Despărțirilor,
gata să meargă neîntrerupt,
până dincolo de orice urmă,
a Sufletelor noastre,
ce ar mai putea reaminti,
vreodată de noi,
care eram undeva-cândva,
o cetate,
pe care Singurătatea,
nu reușea să o cucerească,
împreună cu alaiul ei,
de Regrete și Remușcări,
pe care suntem obligați,
acum,
să le servim,
la mesele Clipelor noastre,
în fiecare Zi,
cu cele mai alese Dureri.

60) Cârligele Speranțelor

Tuna puternic,
cu Fulgere rupte,
din Sângele Amintirilor,
ale căror Zâmbete de rouă,
au început să se usuce,
de când au fost puse la întins,
de către Non-Sensurile Existenței,
pe sforile Orizonturilor,
unde zac și acum,
agățate cu Cârligele Speranțelor,
Cârlige care,
de la aflarea veștii,
că ar fi fost vândute,
Deșertăciunii,
devenind,
Speranțe Deșarte,
nu mai vor să se dezlipească,
rămânând înțepenite,
de Zâmbetele uscate și triste,
care ne-au mai rămas.

61) Vlăstare de Lacrimi

Ploua cu ropote de Sentimente,
care se revărsau în șiroaie,
peste Inimile de Cenușă,
ce păreau a fi stinse,
mai demult decât Vremea,
care își depozitase plumbul Disperării,
peste Depărtările,
unei Iubiri,
rătăcită printre rădăcinile Singurătăților,
din care au început,
să înmugurească,
vlăstare de Lacrimi,
pe fețele cărora,
nici un strop de Fericire,
nu se mai putea prelinge vreodată,
fără a fi șters,
de Non-Sensurile Existenței.

62) Se preling pe fețele Lacrimilor

Motive,
ce abia se mai deslușesc,
în ceața Înțelesurilor,
vândute la legătură,
alături de Promisiuni,
de către Absurdul Conștiințelor,
care a lipsit de fiecare dată,
de la lecțiile Adevărului,
ținute în școlile insalubre,
ale Nopților târzii,
ale unor Sentimente,
bolnave de insomnia,
atâtor stropi,
de Vise,
care ni se preling,
pe fețele, Lacrimilor,
tot mai ridate,
de către Remușcările,
Singurătății.

63) Durerea unei Lumi a Nemărginirii

Cărămizi de Amintiri,
se desprind din pereții Gândurilor,
tot mai ruinați,
de asfaltul rece și negru,
al Cerului unor Priviri,
ale Depărtărilor de noi înșine,
cei rătăciți,
de propriul nostru rol,
de Statui Vivante,
ale unui Absurd,
care s-a decis,
să poarte numele,
Iubirii noastre,
deși nu a cunoscut-o vreodată,
doar ca să ne arate că este alături,
de Non-Sensurile propriei noastre,
Existențe,
în care ne-am încarnat prin naștere,
Durerea unei Lumi,
a Nemărginirii,
care suspină și acum după noi.

64) Piețele Destinelor

Rădăcini adânci de Înțelesuri,
sorb Lacrimile țărânii,
în care ne-am întrupat,
Durerea,
pe care să o vindem,
Deșertăciunilor,
de pe tarabele încremenite,
în rugina Non-Sensului Existențial,
a unor Priviri,
rătăcitoare și indiferente,
care scormonesc,
Piețele Destinelor,
unde se vând Iubiri contrafăcute,
și roluri atent cenzurate,
de către Iluziile Vieții,
pe care urmează să le interpreteze,
propriul nostru Viitor,
pe scena Teatrului Absurd,
al Morții.

65) Prin Sufletele noastre

Umbrele colorate,
de Zâmbete,
ne apără de ploile torențiale,
ale Privirilor,
unor Amintiri,
care s-au dezlănțuit,
pe umerii Zorilor,
reci și indiferenți,
ai unor Cuvinte,
încercănate și istovite,
după Noaptea lungă și întunecoasă,
a Înțelesurilor,
care nu le-au lăsat,
deloc,
nici măcar o fărâmă de Timp,
ca să se odihnească,
prin Sufletele noastre,
bolnave de Iubire.

66) Cănile de pustiu ale Viitorului Nimănui

Arcade peste Timpul,
care se scurge impasibil,
pe frunțile Lacrimilor,
brăzdate de atâtea Orizonturi,
ale Nimănui,
care se descompun,
sub streașinile Zorilor,
părăsiți de forțe,
ai Așteptărilor zadarnice.
rupte din paginile,
mototolite și roase,
ale Deșertăciunilor,
dar numerotate strict,
de către,
Non-Sensurile Existenței,
pe care Creația ne-a scris,
întreaga rețetă de Suferințe,
pe care trebuie să le amestecăm,
în lichidul gri care este Viața,
pentru a fi băut,
de către noi,
din cănile de pustiu,

ale Viitorului Nimănui.

67) Zaruri false sculptate din trupul Morții

Nimic nu este mai des falsificat,
în această Lume,
decât Iubirile,
care au devenit,
Zaruri false și tocite,
de atâtea Frământări,
între degetele dure,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănui.

Iubiri,
cu Inimi de Zaruri false,
sculptate din trupul Morții,
care oricum ar fi aruncate,
pe mesele de joc ale Sfinților,
atâtor Inimi Stinse de Jar,
ele tot Necâștigătoare vor ieși,
pentru noi,
dar câștigătoare,
pentru Moartea care zace ascunsă,
în fiecare celulă,

din trupul Viselor noastre.

Zaruri falsificate,
care vor fi aruncate cu dispreț,
la ruletele care se învârt fără oprire,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii și Adevărului,
până când Destinul,
le va număra fețele de Zaruri false,
și pline de Murdărie spirituală,
adusă de la șantierele,
Catedralelor de Iluzii în construcție,
unde suntem obligați să așezăm,
cărămizile Durerilor,
pentru a ridica cu ele,
Ziduri înalte de Remușcări,
ce vor lua și mai mult în sclavie,
Viețile noastre.

68) Adevăr incontestabil al Fericirii

Simțăminte,
care și-au pierdut,
Echilibrul,
caută disperate,
Ierburi de leac,
printre Orizonturile descompuse,
ale Privirilor,
fără să știe,
că și acestea s-au rătăcit,
pe străzile întortocheate,
ale Zilelor fără adăpost,
între pereții cărora,
suntem adăpostiți,
de către Deșertăciunile,
ce ne promit,
că vom recăpăta înapoi,
Iubirea,
dacă le primim,
fără să ne împotrivim,
în Inimile noastre Stinse de Jar,
întreg Absurdul,
pe care vor să îl promoveze,
la rang,

de Adevăr incontestabil,
al Fericirii.

69) Pereții goi ai Sufletelor noastre

Aripi de Îngeri,
și-au pierdut Zborul înălțător,
la ruletele falsificate ale Destinului,
acestei Lumi.

Pe frunțile Lacrimilor,
ni se prelinge,
sudoarea de gheață,
a Remușcărilor,
ce transpiră,
umezind Pereții goi,
ai Sufletelor noastre,
ale căror Icoane,
care și-au părăsit Sfinții,
încep să plângă,
cu stropii reci și negri,
ai Regretelor,
care spală asfaltul Depărtărilor,
pe umerii cărora ne pierdem,
de noi înșine.

70) Pe fereastra Speranțelor Deșarte

Furtuni surde,
sparg Orizonturile Amintirilor,
de Zidurile tot mai groase,
în spatele cărora,
ni se ascund Sufletele,
ce aleargă printre cioburi de Adevăruri,
tăind cu ele Timpul,
la tălpile Zilelor sale de Cenușă,
arse în incendiul de sfârșit de Lume,
al Despărțirii,
de noi înșine,
pecetluită de Cuvântul de Jar,
care nu și-a mai găsit rostul,
și a plecat pentru totdeauna,
fără să ne mai coacă vreodată,
aluatul fraged al Iubirii,
care în cele din urmă a mucegăit,
și a trebuit să-l aruncăm,
pe Fereastra Speranțelor Deșarte,
de pe pervazul căreia,
privim și acum în zadar,
cum ni se sparg Orizonturile Amintirilor.

71) Din trupurile Stelelor Căzătoare

Inimi de Piatră Amară,
sculptate de către Destine,
din trupurile Stelelor Căzătoare,
își așteaptă piepturile Clipelor,
ca să fie purtate,
pe străzile Deșertăciunilor,
pentru a fi admirate,
de către mulțimile pestrițe de Suferințe,
care vor povesti Absurdului,
cât de atrăgătoare pot fi,
atunci când pot strivi,
orice Sentiment potrivnic,
cu greutatea, răceala și indiferența lor,
încât au ajuns să fie vândute la suprapreț,
mai ales Cimitirelor de Speranțe,
ce vor să-și croiască,
din piatra lor puternică,
cavouri trainice de Cuvinte.

72) O aparență înșelătoare și tristă

Este o Aglomerație sufocantă,
de Riduri vesele sau triste,
ce vor să asiste,
pline de o curiozitate morbidă,
la parada Stelelor Căzătoare,
aplaudate din tribuna Cerului,
de către Absurdul și Deșertăciunea,
Non-Sensurilor Existenței,
care s-au înrădăcinat,
în această parte de Univers,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unde Satisfacția,
se obține doar plătită,
cu îndeajuns de multă Suferință,
încât Zâmbetul Fericirii,
este cel mai adesea,
o aparență înșelătoare și tristă,
a Destinului.

73) Îndeajuns de multe Riduri

Zori reci și aroganți,
ne vând Zilele fără adăpost,
în care trebuie să fim găzduiți,
numai pe Lacrimi extrem de scumpe,
pe fețele cărora să se prelingă,
îndeajuns de multe Riduri,
obținute cu atât de multă Suferință,
de către Non-Sensurile Existenței,
încât am prefera adeseori,
să devenim o Inimă a Uitării,
de noi înșine,
ce să bată numai în pieptul,
unei Iluzii a Morții,
care să nu mai cunoască,
Iluzia Vieții,
niciodată.

74) După chipul și asemănarea Suferinței

Depărtări negre,
se pierd pe Orizonturile reci,
ale Înțelesurilor,
înveșmântate cu Lacrimi,
pe fețele cărora se preling,
cavouri întregi de Cuvinte,
ce-și pierd până și sensul Morții,
care le-a zămislit,
pe tarabele vechi și pustii,
ale Sentimentelor,
din care ne croim,
un Viitor după chipul și asemănarea,
Suferinței,
care ne-a creat această Lume,
a Ororilor.

75) Suntem o Vitrină prăfuită

Fiecare dintre noi,
suntem o Vitrină prăfuită,
de trupurile în descompunere,
ale Clipelor moarte,
a căror Iluzii de Vieți efemere,
le-am traversat,
și în care sunt așezate,
numai căni de pustiu,
din care să poată bea Destinele,
atunci când sunt istovite,
de atât de multe Îndrumări,
pe care ni le-au adresat,
ca să ducem,
Suferința necesară Iluziilor Morții,
pe muntele Suspinelor,
Non-Sensuri ale Existenței,
care au clădit Lumea Compromisurilor,
în care trăim.

76) Nori sângerii de Remușcări

Depărtările au injectat,
în venele Cerului de Cuvinte,
nori sângerii de Remușcări,
ce cad pe buzele Țărânii,
în care ne-am întrupat,
Visele și Speranțele,
alături de otrava,
Non-Sensurilor Existenței,
lăsată în adâncurile reci ale Neființei,
de Creatorul Inconștient,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care știa că vom sosi noi,
undeva-cândva,
pentru a însufleți prin Durere,
toate aceste Grozăvii.

77) Ne clădim zidurile Speranțelor Deșarte

Așteptări roase,
de rafalele Ploilor torențiale,
de Clipe,
ale căror pași,
trec peste fruntea Gândurilor,
reci și insalubre,
care se împiedică mereu,
de Durerea căzută,
la tălpile Nerăbdării,
călcată în picioarele,
Lacrimilor fierbinți,
ale Sfârșitului de Lume,
din Sufletele noastre,
atât de bolnave de Iubire,
încât au început,
să aprindă cu febra lor,
Timpul,
din a cărui cenușă,
ne clădim zidurile,
Speranțelor Deșarte.

78) Stele Căzătoare ale Durerii

Oare de ce,
vrem să Urcăm de fiecare dată,
doar treptele norilor Suferinței?,
unicele trepte,
lăsate în această Lume,
de către Non-Sensurile Existenței.

Nu fiindcă știm,
că în spatele acestor trepte,
se află Cerul Nemărginirii?
despre ale cărui Stele,
aflăm de fiecare dată,
prea târziu,
că sunt furate,
în Nopțile Sentimentelor,
de Iluziile Vieții și Morții,
care le rup,
cu tot cu strălucire,
din pomul Eternității,
acestui Univers,
al Iubirii,
pentru a le arunca,

pe Orizonturile Singurătății noastre,
unde se sting,
făcând din ele,
Stele Căzătoare ale Durerii.

79) Fără a ști vreodată

Alergăm,
pe zebra aglomerată,
cu Depresii și Dureri,
a Binelui și Răului,
de care ne lovim incontinuu,
fără a ști vreodată,
de ce suntem obligați,
să le culegem pe fiecare în parte,
pentru a le dărui,
Speranțelor Deșarte,
atunci când le întâlnim,
împreună cu Destinul,
care nu a vurt niciodată să ne spună,
cine anume suntem,
de am fost vânduți,
cu toate Non-Sensurile Existenței noastre,
Iluziilor Morții?

80) Durerea unei Lumi

Urme,
cu tălpile Gândurilor nespălate,
de noroiul Țărânii,
în care ne-am întrupat,
ne vorbesc ireverențios,
pe drumurile pline de noroi,
ale Sufletelor noastre,
căzute din Copacul Cunoașterii,
unei Iubiri a Nimănui,
direct în Durerea unei Lumi,
pe care doar Non-Sensurile Existenței,
pot să o înțeleagă,
atunci când stau la masă,
cu Iluziile Morții,
cărora le-a dăruit-o.

81) Din albiile Ridurilor

Lacrimi secate,
ne strigă neputincioase,
să le salvăm,
din albiile Ridurilor unor Zile,
pe care nu le vom mai reîntâlni,
vreodată,
pe pervazul ferestrei,
unei Iubiri,
spartă în mii de cioburi,
din care au răsărit,
Morminte de Cuvinte,
cât mai tăioase și reci,
gata să ne primească,
tălpile însângerate,
ale Sentimentelor,
în împărăția lor funerară,
care a lăsat,
până și Moartea surprinsă,
de măreția Întunecimii lor.

82) Lumina îndurerată a acestei Zile

Aripi de Îngeri,
purtate pe Cerurile Viselor de smoală,
ale Iluziilor Morții,
se prăbușesc tăcute,
pe fruntea Lacrimilor,
care ni se preling pe gheața Sufletelor,
unor Cavouri de Cuvinte,
pe care nici una,
dintre Inimile noastre de Jar,
ce bat în piepturile Clipelor,
pe care le-am petrecut vreodată,
Împreună,
nu le-ar fi rostit niciodată,
Întâmplării Neîntâmplătoare,
care urma să devenim,
odată cu întruparea,
în țărâna umezită cu sudoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
a acestei Lumi,
a Noroaielor de Simțăminte,
ce par a nu se usca niciodată,
pe fața Adevărului,
care a rămas înglodat în ele,

acoperindu-i în întregime trupul,
pentru a nu-l lăsa să vadă vreodată,
Lumina îndurerată a acestei Zile,
a Singurătății de noi înșine.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume

pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de

nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori,

din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie,

si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor

(sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă),

autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi

acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri

făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77,

nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline*

Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a

da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De

altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă

accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

SORIN CERIN
- DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII ?- Poezii filozofice de dragoste -

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele

luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale

pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de

Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- The Future of Artificial Intelligence **-**philosophical aphorisms, contains **3135** aphorisms, the United States of America 2020
- The Philosophy of Artificial Intelligence **-** philosophical aphorisms, contains **4162** aphorisms, the United States of America 2020
- Destinul Inteligenței Artificiale Conţine un număr de **505** aforisme, Statele Unite ale Americii 2020 ; Destiny of the Artificial Intelligence contains **505** aphorisms, the United States of America 2020
- Impactul Inteligenței Artificiale asupra Omenirii Conţine un număr de **445** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 **;** The Impact of Artificial Intelligence on Mankind **445** aphorisms, the United States of America 2019
- Iubire și Absurd Conţine un număr de **449** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Love and Absurd **449** aphorisms, the United States of America 2020

- Credință și Sfințenie la Om și Mașină Conţine un număr de **749** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Faith and Holiness at Man and Machine **749** aphorisms, the United States of America 2019
- Necunoscutul absurd Conţine un număr de **630** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019
- Viitorul îndepărtat al omenirii Conţine un număr de **727** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 **;** The Far Future of Mankind **727** aphorisms, the United States of America 2019
- Culegere de Înţelepciune – Aforisme filosofice esențiale – Ediţia 2019 **conţine un număr de 13222 de aforisme** -Statele Unite ale Americii 2019
- Dovada Existenței Lumii de Apoi Conţine un număr de **709** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Proof of the Existence of the Afterlife World **709** aphorisms, the United States of America 2019
- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de Referinţă **conţine un număr de 12 513 de aforisme** -Statele Unite ale Americii 2019; Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition 2019 , contains **12 513** aphorisms- the United States of America 2019

- Judecători Conţine un număr de 1027 aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Judges -1027 aphorisms, the United States of America 2019

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin, Editura Paco, Romania, 2014, God and Destiny, the United States of America, 2014
- Rătăcire, Editura Paco, Romania 2013, Wandering, the United States of America, 2014
- Libertate, Editura Paco, Romania, 2013, Freedom the United States of America,2013
- Cugetări esenţiale, Editura Paco, Romania, 2013
- Antologie de înţelepciune, Statele Unite ale Americii 2012 Anthology of wisdom , the United States of America, 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- Contemplare, Editura Paco, Romania, 2012, Contemplation, the United States of America, 2012
- Deşertăciune, Editura Paco, Romania, 2011, Vanity , the United States of America, 2011

- Paradisul şi Infernul, Editura Paco, Romania 2011, Paradise and Inferno, the United States of America, 2011
- Păcatul, Editura Paco, Romania, 2011, The Sin, the United States of America, 2011
- Iluminare, Editura Paco, Romania, 2011 Illumination, the Unites States of America, 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- The Booh of Passion, the United States of America, 2010
- The Book of Illusion and Reality, the United States of America 2010
- The book of wisdom, the United States of America 2010, Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori, Editura Paco, Romania, 2009 , The Book of the Dead, the United States of America, 2010,Conţine un număr de 1219 aforisme.

- Nemurire, Editura Paco, Romania, 2009, The Book of Immortality, the United States of America, 2010, Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 2012, Editura Paco, Romania, 2008, The Book of Revelations, the United States of America, 2010, Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de studii filozofice

- Coaxialismul-Editie completa de referinta, Prima editie Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii 2010The Coaxialism- Complete reference edition, the United States of America 2011
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group, Prima editie Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii2010
- Logica coaxiologică, Prima editie, Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii2014
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică, Prima editie Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii2014
- Antichrist, fiinţă şi iubire, Prima editie Romania 2007 a doua, Statele Unite ale Americii 2012The Evil, the United States of America 2014
- Iubire[50] Statele Unite ale Americii 2012, Amour the United States of America 2010, Love, the United States of America 2012

Volume de poezie filozofică

- Fără tine Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Am crezut în Nemărginirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019 ; I believed in the Eternity of Love - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Te-am iubit- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019; I loved you - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Să dansăm Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Sfințenia Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality- Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; More lonely - Philosophical poems- the United States of America 2019
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Living Statues of the Absurd - Philosophical poems the United States of America 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Teatrul Absurd- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Absurd Theater- Philosophical poems the United States of America 2018
- Vise - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; Dreams- Philosophical poems the United States of America 2018
- În Inima ta de Jar Iubire- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Nemurirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Immortality of Love- Philosophical poems the United States of America 2019
- Timpul pierdut- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Lost Time -Philosophical poems the United States of America 2019

- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence:

Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The

Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea, Editura Paco, Romania, 2013, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Memento Mori, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Parfum de eternitate, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Umbrele Inimilor, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Inimă de piatră amară, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012

- Legendele sufletului, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Suflete pereche, Editura Paco, Romania, 2011, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2011
- Templul inimii, Editura Paco, Romania, 2011, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2011
- Poeme de dragoste, Editura Paco, Romania, 2009, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2011

Romane

- *Destin*, Editura Paco, Romania, 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light, Psycho, The Apocalypse şi Exodus*2006

Volume nonficțiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii și dezinformării, apărută în limba engleză cu titlul : Wikipedia:Pseudo-encyclopedia of the lie, censorship and misinformation Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie – Statele Unite ale Americii – 2011
- Bible of the Light – Statele Unite ale Americii - 2011
- Procesul Wikipedia – Drepturile omului, serviciile secrete și justiția din România – Statele Unite ale Americii - 2018